

'Die roze wolk bestaat toch'

In de rubriek 'De familie van...' interviewt Kimm Jeltema de familie van onze noordelijke topsporters. Wat is hun rol achter de schermen? Welke rol speelt de sport in hun dagelijkse leven? Deze week Evelien Batting, de vriendin van volleybalcoach Arjan Taaij. Ze hebben twee dochters, Louise en June en wonen in Harkstede.

Door Kimm Jeltema

Harkstede De ochtend na de overwinning op Dynamo uit Apeldoorn zwaait Lycurgus trainer/coach Arjan Taaij de voordeur met een grote lach op zijn gezicht open. De half vrijstaande woning in Harkstede doet vermoeden dat er inmiddels een fortuin wordt verdiend met het volleybal. "Maar dat is niet zo hoor", zegt zijn vriendin Evelien glimlachend. "Hij werkt ook nog vijf dagen in de week bij de Hanzehogeschool."

Afgelopen zomer kwam alles samen in Huize Taaij/Batting. Niet alleen werd Arjan hoofdtrainer bij Lycurgus, het gezin werd ook uitgebreid met dochter June. Hoogzwanger was Evelien toen bleek dat Lycurgus financieel gezien in lastig vaarwater terecht was gekomen. "Ik kon er wel gek van worden. Het was al langer bekend dat ze Arjan graag als hoofdtrainer wilden hebben, maar dan moest de club het financieel wel weer op de rit krijgen. Op een gegeven moment zei ik tegen Arjan: Ik wil het alleen nog horen als het zeker is. Dat wel-niet trok ik met al die gierende zwangerschapshormonen echt niet meer. Het is Arjans droom om zijn carrière in het volleybal voort te zetten. We kennen elkaar al vijftien jaar waarvan we negen jaar een relatie hebben, en dan weet je heel goed waar je met elkaar heen wilt. Dat is prettig, al moet ik zeggen dat ik het helemaal niet zo gek had gevonden als Arjan nog één jaar assistent-coach was geweest. Maar ja, als dan de vraag komt om hoofdcoach te worden, dan kun je dat natuurlijk niet afslaan. We hebben er goed over nagedacht en ik heb als enige voorwaarde gesteld dat Arjan er energie uit moet kunnen halen. Ik ga vanaf volgende week weer aan het werk na mijn zwangerschaps-

verlof, en hij werkt zelf fulltime bij de Hanzehogeschool, dus het moet geen last zijn. Als we dan winnen, zoals tegen Dynamo, ja, dan is het natuurlijk hartstikke mooi."

"We hebben heel erg veel geluk dat onze families helemaal achter ons staan. Zonder hen zouden we dit avontuur nooit zijn aangegaan. Ze springen bij wanneer dat nodig is. De meisjes worden opgevangen door de oma's als ik aan het werk ben. Ik werk als psycholoog binnen de kinder- en jeugdpsychiatrie in Stads kanaal. Meestal is Arjan tegen zeven uur of half acht in de avond thuis, dan kan ie mooi nog even het laatste stukje van het spitsuur bijspringen. We woonden tot vorig jaar in Groningen. Ik kom zelf uit Veendam, en Arjan uit Harkstede, maar we studeerden allebei in Gro-

▲ Evelien Batting is de vriendin van Lycurguscoach Arjan Taaij. Samen hebben ze twee dochters, Louise (2 jaar) en June (10 weken). Foto: Jan Zeeman

ningen. Dat we uiteindelijk in Harkstede terecht zijn gekomen is eigenlijk toeval. En het is heel prettig dat allebei onze ouders in de buurt wonen. Het was gewoon praktisch gezien de beste locatie. Al missen we de stad wel hoor."

"Dat ik zelf heb gevolleybald maakt het misschien makkelijker om mee te kunnen gaan in Arjans carrière. Ik vind het leuk om te komen kijken, want ik houd zelf ook van volleybal. Ik weet wat het betekent voor Arjan, al speel ik zelf niet meer. Na de geboorte van Louise

heb ik nog een tijd meegetraind met de dames van Lycurgus, maar ik merkte dat ik me er niet meer genoeg toe kon zetten. Dat was voor mij het punt om te stoppen." Voor buitenstaanders lijkt het leven van Arjan en Evelien tot nu toe van een leien dakje te gaan. Beiden een goede baan, twee dochters, een mooi huis, al lang gelukkig samen, succes in de sport. Maar zoals iedere medaille heeft ook die van hen een keerzijde. Want twee jaar geleden kwam dochter Louise vier weken te vroeg ter wereld. Er volgde een intensieve periode waarin bleek dat ze naast een vorm van reflux een ernstige aangeboren hartafwijking had. "Ze lag in het ziekenhuis, kreeg medicijnen, moest geopereerd worden. Er was geen roze wolk te bekennen op dat moment", blikt

Evelien terug, terwijl ze met haar hand liefdevol over de blonde haartjes van haar dochter strijkt.

"Louise ging onder het mes en alles gaat nu goed. Toch blijft ze ons zorgenkindje. Elk jaar moet ze op controle komen en het kan zo maar eens zo zijn dat ze later nog eens geopereerd moet worden. We zijn er niet elke dag meer mee bezig, maar we zijn wel extra alert. Laatst kreeg ze ineens blauwe lippen nadat ze in bad was geweest. De alarmbellen gaan dan meteen weer af. Nu June is geboren, zijn we ons nog meer bewust van de moeilijke start die we met Louise hadden. Zeker de eerste weken dacht ik aldoor: Dit kan niet, zo makkelijk kan het niet zijn met een baby. Maar nu, na tien weken, blijkt de roze wolk toch echt wel te bestaan."